

[Kaj Andresen.]

ke andre tilfælde, hvor man har taget forebyggende opgaver op som skolelægeordning, ordninger angående skoletandpleje, sundhedsplejersker, børnehaver o. lign.

Vi mener, at skolebespisningen rigtigt praktiseret, så børnene får et måltid mad med den fornødne mængde vitaminer, kalorier, mineraler m. v., vil være af så stor værdi for den opvoksende generation, at samfundet senere sparer mere end det, udgifterne har været til selve skolebespisningen. Efterhånden som det er blevet klarlagt, hvor stor betydning det har for børnene, at de under deres opvækst får en rigtig og alsidig sammensat kost, vil det også være nødvendigt at erkende, at man bedst sikrer alle børn denne ernæring ved at give dem den i skolen. Skolebespisningen giver dem den rette ernæring, men den giver dem også rigtige spisevaner, der lænere hen i livet kan komme dem til nytte. Det var da også helt i overensstemmelse hermed, at den eksisterende sagkundskab, sundhedsstyrelsens ernæringsudvalg, sundhedsstyrelsen selv og hovedparten af skolelægerne landet over, i sin tid anbefalede en bibeholdelse af den fra 1948 til 1951 gældende ordning, hvorefter alle børn hele året rundt kunne deltage i bespisningen.

På grund af skolebespisningens betydning for folkesundheden gav sundhedsmyndighederne deres tilslutning til at fortsætte med den dagældende ordning, og det var udelukkende kravet om besparelser, der gav dem anledning til — oven i købet som en midlertidig foranstaltning — at gå ind for en indskrænkning til færre klasser og kortere tid. Vi har derfor i mit parti både sundhedsautoriteter og sagkundskab bag os, når vi ønsker en udvidelse af bespisningstiden og af klasserne, ligesom vi havde det i 1951.

Man har tidligere — det har i hvert fald det ærede medlem hr. Poul Sørensen som socialminister — villet henviser til, at en række kommuner ikke eller kun i ringe grad udnyttede de tidligere videregående lovbestemmelser. Det forekommer mig at være et ringe argument mod en udvidet lovgivning. For det første er forholdet det, at den skiftende lovgivning på dette område vel nok kan have afholdt visse kommuner fra at gå i gang med opgaven eller

i hvert fald fra at få den tilrettelagt i det størst mulige omfang. For det andet er det ikke noget specielt for skolebespisningen, at en lovgivning, som angiver rammerne for et eller andet socialt eller sundhedsmæssigt fremskridt, ikke straks udnyttes i fuldt omfang i alle landets kommuner. Der kunne nævnes adskillige eksempler på områder, hvor vi har rammer, der ikke er fuldt udnyttet. En stor del af det forebyggende arbejde er også vokset frem lidt efter lidt i det omfang og den udstrækning, som de enkelte kommuner har ment at kunne løse opgaven samtidig med de andre opgaver, de stod overfor, og først efterhånden har man gjort sundhedsforanstaltninger som f. eks. skolelægeordning og skoletandpleje almindelige.

Hvis det er sådan, at en almindelig, alle skolebørn omfattende skolebespisning gennemført over hele året har den store betydning for folkesundheden, som de sagkyndige har givet udtryk for — og det er opfattelsen i mit parti, at det er sådan — bør vi også give loven et sådant omfang, at kommunerne har mulighed for i de kommende år at bygge bespisningen rigtigt op.

Mit parti finder ikke den nuværende ordning tilfredsstillende. Når valget står mellem at spare det forholdsvist begrænsede beløb, der her er tale om, og at gennemføre et socialt og sundhedsmæssigt fremskridt, vælger vi fremskridtet. Jeg kan derfor, ligesom sundhedsstyrelsen gjorde det i en skrivelse i 1951 — med henvisning til de mange udtalelser, vi da fik fra skolelægerne — erklære mig enig med den københavnske skoleoverlæge, der dengang sagde, at skolebespisningen må gennemføres under hele skolegangen og for alle børn. Jeg skal derfor anbefale lovforslaget.

Krogh: Bestemmelserne i §§ 286—288 i loven om offentlig forsorg gav oprindelig adgang til, at der i månederne november—marts i trangtilfælde ydedes skolebørn et måltid tilstrækkeligt nærende mad i skoletiden. Men forskellige midlertidige ændringer i og tilføjelser til disse bestemmelser, ikke mindst i besættelsesårene og de nærmest følgende år, udvidede skolebespisningen til at gælde for hele året, og transbestemmelserne faldt bort. Samtidig steg de dermed forbundne offentlige udgifter stærkt, særlig